

NOVA VICTÒRIA DEL BLOC PROGRESSISTA A LA UNIVERSITAT

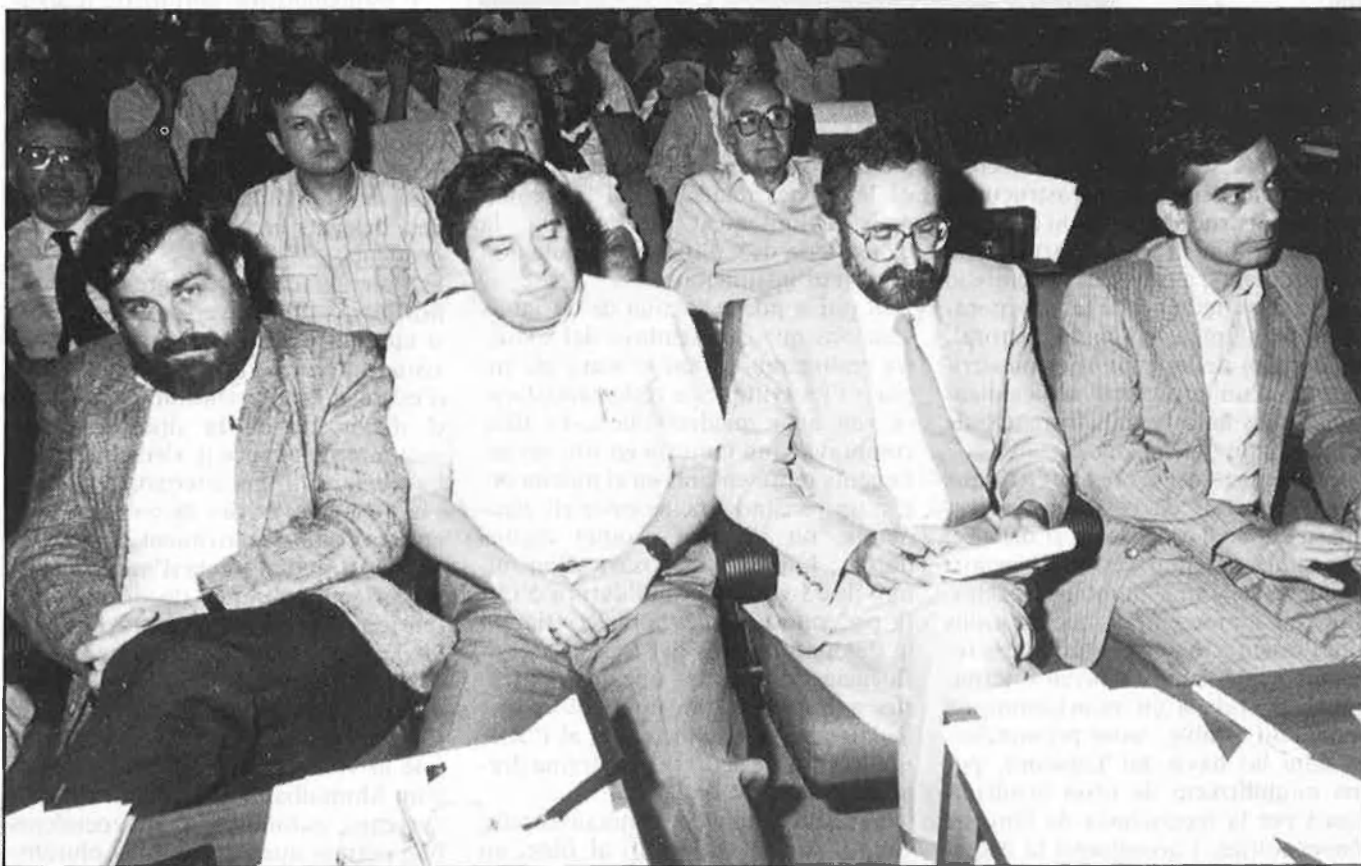
El rector Lapedra, reelegit

No era un miratge. El Bloc Progressista revalidava el passat dia 30 de maig la seua hegemonia en la Universitat de València amb la reelecció de Ramon Lapedra com a rector. Per 228 vots contra 188, el Bloc aconseguí la victòria, de forma absoluta, en la primera volta, sobre la candidatura de Convergència Progressista que encapçalava Angel Ortí. Quedava

El 30 de maig, Ramon Lapedra i el Bloc revalidaven dos anys de faena al front de la Universitat. La seua reelecció com a rector així ho ha corroborat.

Adolf Beltran

Universitat moderna, progressista i valenciana», el professor Lapedra començà per afirmar que l'esforç de democratització de la vida universitària no es contraposa amb l'objectiu d'una universitat més científica. La incorporació del màxim de gent a la gestió i el funcionament de la institució ha de multiplicar, en la seua opinió, la capacitat científica, docent i

Una imatge del rector Lapedra durant les votacions.

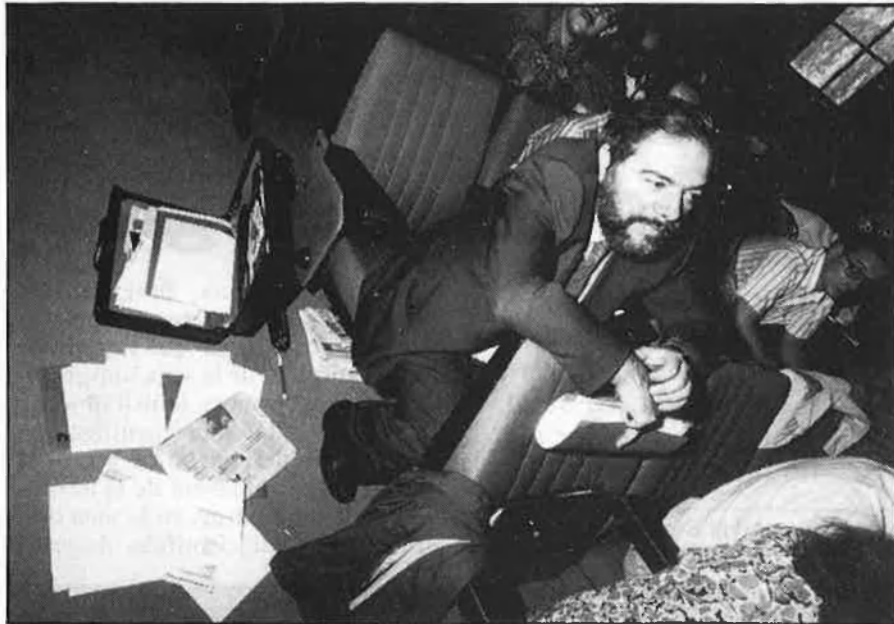
confirmat, així, que la majoria que ha conduït el procés constituent en la Universitat de València al llarg dels últims dos anys no constitueix un episodi fugaç.

El col·lectiu universitari havia tingut ocasió de contrastar els programes, les propostes i les consideracions de les dues opcions un joc durant la campanya electoral, que es desenvolupà les setmanes anteriors a l'elecció. Les diferències entre el programa democratitzador, progressista i naciona-

lista del Bloc i els plantejaments opositors de Convergència, també democràtics però més ambigus i reticents en alguns aspectes, havien tingut ocasió de ser valorades pels diversos estaments i sectors. La reunió del Claustre, però, s'inicià amb una exposició dels programes a càrrec dels candidats i un debat posterior, que acabà de delimitar, encara més, les dues posicions.

En una declaració general dels principis que inspiren el «Bloc per una

investigadora. Lapedra remarcà també la complementarietat en un doble objectiu del seu programa: la vocació universal i l'arrelament en la societat valenciana, i repassà alguns aspectes concrets de la gestió de govern que portarà endavant. L'estabilització del professorat no-numerari i l'elaboració, d'acord amb els criteris i els terminis de la LRU, de la plantilla del professorat, la prevista reforma dels plans d'estudis i la posada en marxa de la nova estructura departamental,

La Convergència d'Ortí no va convèncer.

l'avaluació i el control del professorat, amb incorporació dels judicis dels alumnes als seus historials docents, les grans inversions en infraestructura, amb la construcció d'un nou campus, i l'aprofundiment en la participació dels estudiants, a través de la comissió gestora d'estudiants i de la incorporació d'un alumne a l'equip rectoral, són algunes de les propostes més cridaneres d'un programa radicalment compromès amb la transformació de la universitat valenciana.

La proposta del professor Ortí, que es va expressar en castellà, malgrat que sovint se li escapàs en el debat el seu català oriental, es diferenciava d'aquest programa en molts aspectes. Amb un major èmfasi en qüestions com l'orientació universitària o les relacions i intercanvis a nivell internacional, postulava un associacionisme estudiantil estable, sense pronunciar-se, com ho havia fet Lapiedra, per una estabilització de taxes acadèmiques i per la inexistència de límit de convocatòries, i accentuava la necessitat que la universitat camine «per davant de la societat, però sense desconnectar-s'hi», tot reivindicant unes millors relacions amb les institucions.

En realitat, l'estabilització dels PN-Ns i la relació amb les institucions ocuparen una bona part del debat. La candidatura d'Àngel Ortí posà especial interès a denunciar el que considerava que havia estat una mala política de relació amb les institucions valencianes, tot fent referència al contenciós que enfrontà la universitat i la Generalitat arran de les correccions introduïdes pel govern autònom en els

estatuts de la universitat. Lapiedra localitzà aquest com un conflicte que no havia provocat la universitat i remarcà les bones relacions del seu equip amb l'Ajuntament de València, la Conselleria de Cultura, la Diputació i la resta d'institucions.

A poc a poc, i al caliu de les intervencions que els membres del Claustre realitzaren durant el matí, els suports i les crítiques a cada candidatura van anar quedant clars. El Bloc comptava amb majoria en tots els estaments representants en el màxim òrgan universitari. Inclús entre els estudiants, on s'havien produït alguns dubtes, Lapiedra disposava d'un mínim de 55 vots. La candidatura d'Ortí, per contra, només podia confiar en la deserció de vots del Bloc i la confluència de totes les opcions contràries a Lapiedra, tan multicolors que incloïen persones vinculades al PSOE i estudiants de la dreta i l'extrema dreta de la facultat de Dret.

El resultat final confirmà, al capdavant, el suport majoritari al Bloc, en una votació especialment significativa perquè només hi van deixar de participar dos claustrals sobre un total de 434; hi va haver 13 vots en blanc i 3 vots nuls.

L'altíssim grau de participació fou destacat per Ramon Lapiedra, amb el rerefons de l'alegria desbordant del Bloc Progressista, en el moment en què Josep Guia, com a president de la comissió electoral, proclamava la seua victòria. «La de l'altra candidatura —afirmava tot seguit—, és gent progressista i oberta. Segur que estaran disposats a col·laborar amb nosaltres». □

IV CONGRÉS DEL SINDICAT,
A ALACANT

CCOO, un congrés reeixit

P. B.

Trenta hores d'anàlisi i discussions col·lectives, al llarg de les quals s'han palesat alhora la força i les contradiccions de la més important organització social de l'esquerra alternativa a casa nostra, van concloure amb la reelecció d'Antonio Montalbán, amb el suport del 67,6 % dels delegats.

L'esquematisme apriorístic d'algunes posicions partidistes respecte a qüestions clau com ara la concertació social, el Mercat Comú, la valoració de la política del PSOE, etc., hi han distorsionat el debat sindical, empoïbrint el pluralisme realment existent al si de l'organització (més del 30 % dels delegats eren políticament independents).

Malgrat tot, el Congrés ha estat profitós, segons diverses valoracions, si més no perquè ha revalidat la coexistència plural al si de l'organització d'estratègies diferenciades, ha aclarit el diagnòstic de la situació socioeconòmica, avançant elements per a l'articulació d'una alternativa pròpia, i ha obert noves vies de col·laboració amb la resta de moviments socials.

És cert que es tracta d'una «coexistència» no exempta de dificultats i tensions. Més aviat al contrari: prososviètics i aliats (20 % aproximadament dels delegats = PCPE + MC + LCR) estigueren a punt d'abandonar el Congrés per un tres i no res. Val a dir, que la voluntat integradora d'homes com Montalbán i el reforçament dels corrents autònoms i independents han permès que la síntesi i el pluralisme siguen més que fets formals a CCOO del País Valencià.

Això de banda, el nucli central del debat (Informe General, ponències de Programa i Acció Sindical) s'establí al voltant de l'anàlisi de la situació social (atur, fragmentació del mercat de treball, economia submergida...), l'acció governamental del PSOE («...ha traït el seu programa electoral i la confiança depositada per milions de ciutadans») i les alternatives sindicals a engegar d'ara endavant (mobilització versus negociació, resistència/concertació). Un debat que ve de lluny i resta encara obert.